

Werner Alajos atya

Tiszakécskén született 1905. július 14-én. 1928-ban szerezte meg teológiai doktorátusát a Pázmány Péter Tudományegyetem teológiai karán. Pappá szentelését követően püspöke Rómába küldte a Pápai Egyházzenei Intézetbe tanulni (1928-1933). Az ottani Gergely Egyetemen doktorált - hazánkban elsőként - egyházzeneből. Papi működése mellett életében mindvégig központi szerepet játszott a szent zene.

Miután hazatért az Örök Városból, Szombathelyen rendkívül sok munkával, hangképzéssel, próbával énekegyüttest kovácsolt **össze**, a fiúkból és férfiakból szervezett Schola Cantorum Sabariensist. – A nemzetközi elismerést az 1938-as Eucharisztikus világkongresszuson nyújtott kiemelkedő szereplés hozta meg számukra, ahol a pápai legátus, a későbbi XII. Piusz pápa is kifejezte elragadtatását.

Werner atya rendszeresen feljárt a fővárosba, hogy a Zeneakadémia egyházzene tanszakán óráit megtarthassa. Lendületet adott az Országos Magyar Cecília Egyesület munkájának, melynek később igazgatója is lett. Nevéhez fűződik a Szent vagy Uram! énekeskönyv bővített kiadása, a Hozsanna megjelentetése. Többek között Bárdos Lajossal és Harmat Artúrral ő szervezte meg az 1938-as Budapesti Eucharisztikus Világkongresszus zenei programjait.

Nevét az 1940-es években már országshíressé ismerték. Amikor 1942. december 30-án megkapta a Zeneművészeti Főiskola „rendes tanári” kinevezését, budapesti lakóhelyül a Regnum Marianum Damjanich utcai székházát választotta. Így Budapesten is létrehozott egy ifjúsági énekkart, scholát, amely a klasszikus egyházi zenét szólaltatja meg. Hamarosan több mint 100 kislányból és néhány felnőttből álló énekkar jött létre. Egy délután körülbelül tíz gyermekkel foglalkozott. Együtt és külön - külön. Énektanulás és hangképzés volt a feladat... Végül Werner atya az ajtóban mindenkivel kezét fogott, cukrot nyomott a markába, és elisméltette a következő próba, fellépés időpontját.

1948-ban lett a Regnum Marianum Közösség házfőnöke. 1950-ben kényszernyugdíjjal távolították el a Zeneakadémiáról, három évvel később pedig a Központi Papnevelő Intézetből küldték el, mondván, "szellemével fertőzi a fiatalokat".

Ezután Máriaremetére került, ahol negyed évszázadon keresztül hittel, szeretettel és sugárzó jókedvvel szervezte a zenei életet, orgonált és végezte papi feladatait. – Itt egy volt énekes, János bácsi és felesége fogadta be a házuk ebédlőjébe, mert „oda befér egy zongora.” „Egy kispap egyszer megkérdezte: „Hogy érzi magát atya itt a száműzetésben?” – Azt válaszolta: "Nagyon jól, a Szűzanya kegyhelyén vagyok!"

Beszédeiből lángolt a lélek. Sokan látták őt a reggeli mise után, amint karját a mellén keresztbe téve, lesütött szemmel, imádságban átszellemült arccal megy a remetei utcán. Tudták, hogy Jézust viszi egy beteghez. Gyarapodott a zarándokok száma is.

A Regnum közösségével továbbra is tartotta a kapcsolatot, noha paptársaival együtt tudta, hogy tevékenységükért börtön várhat rájuk. Házfőnöki tisztét 1963-ig viselte, a három évenként megtartott választásokon mindig ő élvezte a közösség bizalmát.

A hely alkalmat adott a Regnumi találkozókra is. December 8-án az ő miséjére szálíngóztak a regnumiak, itt ünnepelték évente a Szeplőtelen Fogantatás nagy regnumi ünnepét. – Werner atyát az állambiztonsági szervek kiemelten fontos személynek tartották. Az ÁBTL –ben (a mai Állambiztonsági Levéltárban) neve 122 dossziében szerepel!

Werner atya 1957-ben lehetőséget kapott, hogy egy nemzetközi egyházzenei konferencián részt vehessen Franciaországban. *Ezekben a nehéz időkben azért mehetett el, mert Kodály Zoltán kezességét vállalt érte.*

A forradalom leverése után 1958 júniusában a hivatalos szervek felerősítették az Egyház elleni harcot. A Regnum házigyűlései 1958-ban Werner atyánál, Máriaremetén is folytak. Az egyik ilyen gyűlésen Werner atya megkérdezte: felkészült-e mindenki a börtönre. Tudatában voltak ugyanis a belügy fokozott érdeklődésének.

Az első atyákat 1960. november 22-én tartóztatták le, Werner Alajost 1961. május 29-én helyezték előzetes letartóztatásba. Az állambiztonság részéről „Fekete Hollók”-nak nevezett akcióban a bíróság 76 főt ítélt el, köztük a Regnum Marianum 7 papját.

Öt év börtönre ítélték. Vagyonátjait – zongoráját, könyvtárát, írógépét – elkobozták. *(Kodály Zoltán minden tekintélyét latba vetette, hogy közbenjárjon Werner atya zongorájának ügyében Végül pénzzel megváltotta.)*

1963. március 29-én szabadult amnesztiával. Az atya, tiltakozásul, hogy nem minden papra terjedt ki az amnesztia, visszautasította ezt. „Amíg a többi pap nem szabadul, nem megyek ki – mondta. Valahogy mégiscsak kitétek a börtönből...”

Budapest területéről kitiltották, ezért Celldömökre helyezték, kántor káplánnak. Itt is kórust alapított, hittant oktatott, felújította az orgonát... Celldömölki tartózkodása alatt nem tartott szoros kapcsolatot a Regnummal.

A Regnumi atyák 1964-ben december 8-i családi ünnepükhöz már nem találtak templomot, ezért a Máriaremetei templom kertjében, a szentély mögött újították meg fogadalmukat ahol Werner atya is jelen volt. Estére többen már foglyok voltak – A második büntetése alatt a fogvatartottakból és néhány börtönőrből szervezett alkalmi énekkart. Ekkor komponálta fejben a később országosan ismerté vált Mercedes misét.

1967 karácsonya előtt 2 nappal szabadult. Rendőri felügyelet alá helyezték, de most visszatérhetett Máriaremetére, ahol haláláig tartózkodott.

Lelkipásztori szolgálatának nagy ünnepe volt a szentelésének 50. évfordulóján bemutatott aranymiséje, melynek emléklapján a következő idézet szerepel: „Légy hű mindhalálig és neked adom az élet koronáját” (Jel. 2, 10)

1978 nyarán rosszabbra fordul egészségi állapota, kórházba került. „A kórházban is dolgozott. Bárdos Lajos rendszeresen járt hozzá és segített neki dolgozószobává varázsolni a kórtermet”. – 1978. november 8-án halt meg szívinfarktuszban. Választott életigéit beteljesítette: „Mindent bízva kérni, mindent elfogadni és mindent megköszönni”.

Különleges ember volt Werner atya. Olyan pap, aki hivatásához minden áron hű maradt, aki nem kereste a konfrontálódást, de vállalta a szenvedést. A törvényeket, előírásokat megtartotta, de elveit nem adta fel. Nem véletlen hogy az állambiztonságnak nehéz dolga volt vele. Tehetségét, és egész életét mások szolgálatára szentelte, így érthető, hogy emléke még ma is nagyon élénken él a Magyar Katolikus Egyházban.